

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΗΣ 27ΗΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1974

ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΕΠΙ ΤΗ ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΩ
ΤΗΣ 28ΗΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

ΕΙΣΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ Κ. ΔΙΟΝ. Α. ΖΑΚΥΘΗΝΟΥ

Μὲ συναισθήματα ἀνάμεικτα χαρᾶς καὶ πικρίας, ἀπογοητεύσεως καὶ ἐλπίδος, πλὴν ὑπερήφανος, ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἐορτάζει τὴν ἐπέτειον τῆς κηρύξεως τοῦ Ἑλληνοϊταλικοῦ Πολέμου. Εἰς τὸν μέγαλον ἐκεῖνον ἀγῶνα, εἰς τοὺς θλιβεροὺς χρόνους τῆς ἐχθρικῆς κατοχῆς καὶ εἰς τοὺς ἔτι θλιβερωτέρους τῆς ἐσωτερικῆς φάσεως τῶν ψυχρῶν πολέμων, ἄνευ ὅρων, ἄνευ δισταγμῶν καὶ ἄνευ μέτρου, εἶχε παράσχει τὰς ὑπερτάτας τῶν θυσιῶν καὶ τὰς καιριωτάτας ὑπηρεσίας πρὸς τὴν Ἀνθρωπότητα. Ἐπολέμησεν ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς μέχρι τῆς τελείας καταστροφῆς του, διότι τὰ ἰδανικά, διὰ τὰ ὁποῖα ἐμάχετο ὁ ἐλεύθερος κόσμος, ἦσαν ἰδικά του, διότι τὰ εἶχε πλάσει ἢ μακρὰ του ἱστορικὴ παράδοσις.

Σήμερον μετὰ μεγάλης ὀδύνης ἀναπολεῖ τὰ ἔνδοξα κατορθώματα τοῦ πολέμου. Ἐν εὐγενὲς τμημὰ του φέρεται πρὸς τὸν ἀφανισμόν, συρόμενον ὑπὸ εἰσβολέως, ὁ ὁποῖος ἐκέρδησε τὸν πόλεμον χωρὶς νὰ πολεμήσῃ, ὁ ὁποῖος ἐκαρπώθη τὰ ἀγαθὰ μιᾶς συμμαχίας ἀναιμωτί, ἐλίσσόμενος ὑποῦλως εἰς τὰ παρασκήνια τῆς διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου ἀναλίσκομένης Ἀνθρωπότητος, ὑπὸ τὰ ὄμματα τῶν τέως συναγωνιστῶν καὶ ὁμαίχμων.

Ἡ πικρία μας εἶναι νόμιμος καὶ ἐννόητος. Ὅμως τὰ μεγάλα ἐκεῖνα κλέα οὐδεμία πικρία, οὐδεμία ἀπογοήτευσis, ἐπιβουλὴ ἢ τῆς τύχης στροφὴ δύναται νὰ ἀμαυρώσῃ. Θὰ παραμείνουν ἐσαεὶ εἰς τὸν αἶθριον Ἑλληνικὸν οὐρανὸν φωτεινὰ σημεῖα ἀφθίτου δόξης — ἀκατάλυτα ἐχέγγυα μιᾶς ὀφειλομένης ἐπανορθώσεως.

Ἐντολῇ τῆς Συγκλήτου ὁ Ἀκαδημαϊκὸς Ἀγγελοῦ Τερζάκης θὰ εἴπῃ τὸν προσήκοντα πανηγυρικὸν λόγον μετὰ θέμα: «Ἡ φιλοπατρία ὡς ἔννοια δυναμικὴ».

Η ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΑ ΩΣ ΕΝΝΟΙΑ ΔΥΝΑΜΙΚΗ

ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ Κ. ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΕΡΖΑΚΗ

Ἐδῶ καὶ τριαντατέσσερα χρόνια, νύχτα τῆς 26ης πρὸς τὴν 27ῇ Ὀκτωβρίου τοῦ 1940, ἡ Ἱταλικὴ Πρεσβεία Ἀθηνῶν ἔδινε μιὰ πολὺ θερμὴ δεξίωσις. Ὁ περιγυρὸς εἶταν βασικὰ καλλιτεχνικός: Οἱ δύο θίασοι, δραματικὸς καὶ λυρικὸς τοῦ Ἑθνικοῦ Θεάτρου, μαζί μετὰ τὴ διοίκηση τοῦ Ἰδρύματος. Αἰτία τῆς γιορτῆς ἡ παρουσία στὴν ἑλληνικὴ πρωτεύουσα τοῦ Ἀντόνιο Πουτσίνι, γιοῦ τοῦ διάσημου συνθέτη τῆς «Μαντὰμ Μπατερφλάυ». Τὴν πρόσκλησίν του στὴν Ἑλλάδα εἶχε προκαλέσει ὁ πρεσβευτὴς Γκράτσι, γιὰ ν' ἀναθερμανθοῦν οἱ πνευματικὲς καὶ καλλιτεχνικὲς σχέσεις τῶν δύο χωρῶν. Ὁ γιὸς Πουτσίνι εἶχε ἔρθῃ δύο ἡμέρες πρὶν καὶ εἶχε παρακολουθήσει τὴν παράστασις τοῦ φημισμένου ἔργου τοῦ πατέρα του ἀπὸ τὸ λυρικὸ τμήμα τοῦ τότε Ἑθνικοῦ Θεάτρου. Μετὰ τὴν παράστασις, στὴν πρεσβεία, πάνω στὸ κεντρικὸ μεγάλο τραπέζι τῆς αἴθουσας μετὰ τὰ ἐδέσματα, οἱ καλεσμένοι μποροῦσαν ν' ἀποθαυμάσουν ἀδελφωμένους δύο σημαιοῦλες τῶν ἀντίστοιχων χωρῶν.

Στὸ σημεῖο τοῦτο, τὸ ἀρχικὸ ὥστόσο, θὰ ζητήσῃ τὴν ἄδεια ὁ ὁμιλητὴς νὰ παρεμβάλῃ μιὰ προσωπικὴ του ἐντύπωση. Ὑπάρχουν, ὅπως ξέρουμε ὅλοι, πράγματα ποὺ ὅταν τὰ γράφουμε ἢ τὰ λέμε, φαί-